

İkinci Kuşağın Yazgısı

Destiny of the Second Generation

 Lütfi TELCİ^a

^aİstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi (Emekli Öğretim Üyesi), Anesteziyoloji ve Reanimasyon ABD, İstanbul, TÜRKİYE

Hiçbir konuda birinci kuşak (jenerasyon) olmadım, olamazdım da. Benden öncekilerin ortaya koyduklarını gözlemlene alışkanlığım, öğrenciliğim ve sonrasında da sürmüştü. Önceki kuşakların sunduklarını izlerken, hocamın (birinci kuşak) sergilediği yoğun-bakım mesleğini gördüm. Birinci kuşak göstermişti seçeceğimi, hah bu dedim tam istediğim. Gösterilene seçmişsen alın yazın belli olur. Artık en az ikinci kuşak veya daha fazlası olursun. Gösterilen ve ilk kez gördüğüm servis, çok etkileyici, çok yeni bir daldı; ne olduğunu anlamak için bir bakayım dedim, bakış o bakış. Birlikte yaş aldık. Kıdemlendikçe sorunlar artıyor ve çözüm bulmamız güçleşiyordu. Zaman zaman çözüm bulmamız olanaksız diyerek gelecek kuşağa bıraktığımız görevler de oldu. Bize kalmış sorunlara dair, birinci kuşak için şunu yapsaydı, bunu nasıl görmediler gibi eleştiriler gündemimizde yer almazdı. Yine de eleştirdiğim anlar olmadı diyemem. İkinci kuşağın en kıdemsizi olarak eleştirilerimi açığa vurmada gecikmiş olabilirim.¹ Bari şunu tamamlasalar çok iyi olurdu diye yüksek sesle konuşmayı sıkça olmasa da tekrarlamışlığım olmuştur. Genellikle her kuşak kendini önceki kuşakla kıyaslar ve önceki kuşağı eleştirerek huzur bulur. Huzura hiç kavuşmadım. Birinci kuşak bize “çoğul disiplinli kapalı sistem erişkin yoğun bakımı” emanet etmişti.² Huzuru ancak vaka başında ve kurtulan erişkin hastaları yeniden topluma kazandırdığımızda bu-

luyardım. Topluma kazandırdığımız hastalarımızın bir de üretime katıldıklarını gördüğünüzde aldığımız keyfi, başka hiçbir şeyde alamazsınız. Kıdemim arttıkça emanetin haşmeti karşısındaki tedirginliğim artıyordu. Yalnızca yüklendiğim emanete odaklanmıştım. Emanet, gelecek kuşaklara sağ salim ulaşmalıydı, hem de fire vermeden. Rastgele içinde yer aldığım “biricik emanet”, artık gelecek kuşakların ellerinde.

Hasar görmesin diye özen gösterdiğim emanetin, gelecek kuşakların elindeki seyri sırasında ortaya çıkabilecek olumsuzlukların tümünden sorumlu tutulabilirim. Nelere kızılacak bilemem, kestiremem de ama mutlaka kızılacaktır.³ Kanımca bununda bir ölçütü olmalıdır derim. Kopya vermiş gibi olacak ama ağzımdan kaçmış olsun. Öz eleştiri yapmayan, hiç yapmamış olanların arkamdan eleştiri yapmalarına izin vermezseniz, gerisi kabulümdür.⁴

Bugün, dünün devamıdır. Dünü bugüne taşıyan kuşak, eleştiri ve değerlendirmelerinize hazırdır.⁵

Ben ne demişsem birinci kuşağa
Onun bir fazlasını hak etmişimdir
Söyleyin arkamdan bağıra bağıra

Yazar Katkıları

Bu çalışma tamamen yazarın kendi eseri olup başka hiçbir yazar katkısı alınmamıştır.

Correspondence: Lütfi TELCİ

İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi (Emekli Öğretim Üyesi), Anesteziyoloji ve Reanimasyon ABD, İstanbul, TÜRKİYE/TURKIYE

E-mail: telci@istanbul.edu.tr

Peer review under responsibility of Türkiye Klinikleri Journal of Medical Ethics, Law and History.

Received: 05 Nov 2021

Accepted: 14 Nov 2021

Available online: 19 Nov 2021

2146-8982 / Copyright © 2022 by Türkiye Klinikleri. This is an open access article under the CC BY-NC-ND license (<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>).

KAYNAKLAR

1. Akatlı F. Eleştiride sınır ve seviye. Yazı Bahçesinden. 1. Baskı. İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınevi; 2012. p.263.
2. Vincent JL, Slutsky AS, Gattinoni L. Intensive care medicine in 2050: the future of ICU treatments. Intensive Care Med. 2017;43(9):1401-2. [[Crossref](#)] [[PubMed](#)]
3. Akatlı F. Koyu karanlıkta bir ışık beneği. Yazı Bahçesinden. 1. Baskı. İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınevi; 2012. p.185.
4. Akatlı F. Eleştirinin soylusu. Yazı Bahçesinden. 1. Baskı. İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınevi; 2012. p.96.
5. Akatlı F. 68 ruhıyla buluşmak. Eleştirinin Sesi. 1. Baskı. İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınevi; 2012. p.116.